

salat lehel, spolarics andrea și boér ferenc în spectacolul *Cîntăreața cheală*

PREMII CARE MĂGULESC, PREMII CARE CONSACRĂ

De fiecare dată cînd am făcut parte dintr-un juriu, obligat să selecteze valori spre a le premia, m-am simțit frustrat. Pentru că disocieria între valori apropiate este însoțită întotdeauna de regretul de a fi obligat să renunți la altele care-ți plac și pe care ți le-ai dori deopotrivă. Mult mai simplu e cînd nu-ți vine să premiezi nici una din oferte, deoarece nici una nu-ți pare suficient de merituosă. De aceea, ca să revin la Festivalul trecut, aș fi fost mult mai împăcat să nu acordăm nici un premiu de interpretare feminină decît să fi lăsat în afara selecției noastre valorizatoare spectacole precum *Cîntăreața cheală*; sau, la altă secțiune, interpretări de valoare tandemului Al.Repan - Mitică Popescu. De aici atîtea premii *ex-aequo*. Dacă, privită din interiorul juriului, această inflație de premii a avut în primul rînd rolul de a ne liniști conștiințele, din exterior și din perspectiva necesității de a reinstaura o judicioasă, chiar dacă necruțătoare, scară a valorilor, ea a prejudiciat ierarhizările corecte care, singure, stimulează creația.

Din acest punct de vedere, strict obiectiv, un număr mai restrîns de premii ar fi fost preferabil, căci așa cum s-a remarcat pe drept cuvînt în presă: "A premia pe toată lumea înseamnă a nu consacra pe nimeni". Astfel, chiar dacă putem privi în ochi pe oricine fiindcă n-am nedreptățit pe nimeni, nu ne putem felicita că am contribuit prea mult la

dezomogenizarea valorilor. Multe distincții ar putea fi lăsate în seama altor festivaluri, mai puțin importante decît unul de rang național. Altfel, vom premia mai departe pe unul din doi sau cel mult trei, ca în cazul distingerii celui mai bun spectacol prezentat de o trupă basarabeană sau a celei mai valoroase puneri în scenă a unui text românesc. În ambele cazuri avem de-a face în fapt cu niște automatisme rămase de pe timpul "Cîntării României", cînd între criteriile avute în vedere la acordarea premiilor funcționau și cele ale unei proporționale repartizări pe regiuni și etnii.

Pentru eventualitatea stabilirii unui nou tip de palmares, la următoarea ediție a Festivalului, mi se pare oportună nu mărirea numărului de premii, cum au vrut unii, ci restrîngerea lui la ipostazele esențiale ale valorilor performante: **un** premiu pentru cel mai bun spectacol, **unul** pentru cea mai bună regie, **altul** pentru cea mai bună interpretare (feminină și masculină) și, în sfîrșit, **unul** pentru scenografie. Și nu văd nici un rău dacă, foarte probabil, același spectacol de excepție ar obține mai multe sau chiar toate aceste distincții. Sigur, nu mi-aș dori să fac parte dintr-un asemenea juriu, căci stresul alegerii și renunțării ar fi atunci mult mai mare. Mi-aș dori însă să fiu eu cel laureat, cunoscînd astfel o autentică și stabilă consacrare.

VICTOR ERNEST MAȘEK